

LENINA KAROGS

Izastā kopā 1990. gada
29. martā
Maksas 3 kap.

Preiļu rajona laikraksts

Nr. 26 (6030)
SESTDIEN
1990. gada 3. martā

Ievēlēja kolektīvs

26. februārī Preiļu «Lauktechnikas» kolektīvs pulcējās, lai pirmo reizi visā apvienības pastāvēšanas laikā atklātu un demokrātiski ievēlētu tās pārvaldnieku.

Uz šo amatu kandidēja trīs nopietni vīri: «Lauktechnikas» pārvaldnieka vietnieki Andrejs Jermolajevs un Jānis Sņepsts un rajona izpilddomnieka priekšsēdētāja vietnieks Jānis Desainis.

Aizklātā balsošanā, piedaloties 420 kolektīva locekļiem, balsu vairākumu — 245 balsis (58 procentus) — ieguva Andrejs Jermolajevs.

S. JOKSTE

Ārpusbudžeta fonds

Kā jau informējām, rajona Tautas deputātu padomes otrajā sesijā tika pieņemts lēmums par rajona ārpusbudžeta fonda izveidošanu, kā arī apstiprināts pagaidu nolikums par šo fondu.

Saskaņā ar pagaidu nolikumu rajona ārpusbudžeta fondu veidos uzņēmumu, organizāciju, kolhozu, padomju saimniecību, kooperatīvu, kā arī ledzīvotāju brīvprātīgās iemaksas, ienākumi no rajona nozīmes aizņēmuma obligāciju realizēšanas un mērķa rakstura naudas un mantas loterijām, kā arī citi rajona padomes noteikti maksājumi.

Rajona ārpusbudžeta fonda līdzekļus izlietos pabalstu izsniegšanai slikti nodrošinātām daudz bērnu ģimenēm, gados veciem cilvēkiem, invalīdiem un stihiskās nelaimēs cietušajiem, stihisku nelaimi un to seku novēršanai, rajona ekoloģiskā stāvokļa uzlabošanai, kā arī citu neatliekamu pasākumu finansēšanai.

Ārpusbudžeta fonda līdzekļi tiks izlietoti tikai pēc rajona Tautas deputātu padomes lēmumiem, kā arī atsevišķos gadījumos — pēc rajona padomes prezidija lēmuma, kurš būs jāakcentē rajona padomes sesijā.

Agrorūpnieciskās bankas Preiļu nodalā atvērta ārpusbudžeta norakuru konts, tā numurs — 14217. Ieskaitot līdzekļus šajā kontā, jānorāda — rajona Tautas deputātu padomei.

V. KRAUJA

„Strādājam paši sev”

laikiem. Arendolē uzceltas trīs individuālās dzīvojamās mājas. Gan jau atradīsim cilvēkus, kuri tur gribēs apmesties uz dzīvi un būs spējīgi arī kārtīgi strādāt.

● — Iepazīstiniet ar labākajām mehanizētās slaušanas operatorēm.

— Lai gan problēmu visvairāk tieši Amulos, pērnā gada labākās slaucējas ir tieši no kompleksa. Vislielākais izslaukums no govs bija Ilzes Bisteres koptajā grupā — 4117 kilogrami. Viņa sasniegusi arī vislielāko kāpinājumu salīdzinājumā ar iepriekšējo gadu. Otrajā un trešajā vietā — kompleksa slaucējas Janīna Ancāne un Leontīne Pūdža. Un tikai ceturtajā vietā nāk lopkope no Zeļtovkas fermas.

● — Vai lopbarība apmierina?

— Grūti, vai, cik grūti ir. Ļoti maz tiek spēkbarības. Uz vienu nosacīto liellopu vienību tiek tikai 4,6 barības vienības. Neapmierina siena daudzums, skābsienu un skābarību govis dienā saņem desmit kilogramu apjomā. Ik govij dienā varam piedāvāt vēl pāris kilogramus salmu (ļoti zēl, ka rudenī daudz palika uz lauka nesavākti), kā arī sešus kilogramus biešu un melasi. Uzskatu, ka tieši lopbarības bietes ir mūsu glābējas.

● — Kā sagaidāsi pavasara ganu laiku?

— Ar domu, ka daudz jāstrādā. Vispirms jāietek galā ar aplokiem, jāsavēd kārtībā ganību ceļi. Neatliekams jautājums — ganību atjaunošana. Sevišķi neizdevīgā situācijā kompleksā, kur govis uz ganībām jādzen tālu.

Un kur nu vēl pats sarežģītākais — fermu remonts. «Dzintara» laikā kapitāli izremontēja tikai Andīnu fermu, vēl šo to pielāpīja. Tagad tiek izmantotas visas novietnes, kurām tikai jūms virsū un ūdens netiek uz galvas. Nedaudz salāpīt caurās vietās paspējām pagājušajā vasarā.

Kā ar remontiem būs šovasar? Grūti teikt, jo materiāli sagādāti, ir arī neliela celtnieku brigāde. Taču tās spēkos nav izdarīt fermu kapitālo remontu. Par klubu, kārtīgu kantori, sadzīves pakalpojumiem varam tikai sapņot. Tālā nākotnē, šķiet, pagaiest arī iespēja sanākt kopā un noskatīties kādu jaunu kino filmu. Bet par Arendoles pils atjaunošanu grūti pat nosapņot... Trūkst tehnikas, daudz pamestu māju, maz cilvēku...

● — Tāda ir ne tikai jūsu, bet visa Latgales novada sāpe...

— Un tieši tāpēc visiem bez kādām ilgām pārdomām jāatskās no lielfermām, lielkolhoziem, lieldzīvokļu akmens dzungļiem. Jāatgriežas viensētās, nelielās saimniecībās ar mazām omulīgām fermām, jaukiem tīriem un sakoptiem laukiem.

● — Labu veiksmi šajā ceļā un paldies par stāstījumu!

Intervēja L. KIRILLOVA

INTERVĪJA

Tikai gads pagājis kopš tā brīža, kad bezcerīgi garais un izstieptais kolhozs «Dzintars» sadalījās. Savās agrākajās robežās atgriezās bijušais «Darbs» — tagad kolhozs «Ezerciems». Atgriezās gan ar skanīgu nosaukumu, taču arī ar neremontētām fermām, ar pustukšu tehnikas laukumu, pat bez kantora.

Lai tur vai kā, taču strādāt vajadzēja. Tagad jau var vērot pirmos rezultātus. Pozitīvas izmaiņas sākušās lopkopībā. Pārskatos, ko sniedz agrorūpnieciskās apvienības dispečerdiens, ezerciemiešu izslaukumiem kāpinājums vienmēr ar krietnu plusu zīmī. Par patstāvīgās saimniecības sākuma rūpēm lūdzu pastāstīt kolhoza «Ezerciems» galveno zootehniķi IRĒNU KANCANI.

● — Iepazīstiniet, lūdzu, ar savu saimniecību.

— Patlaban kolhozā ir 337 slaucamas govis, kas izvietotas divās novietnēs — Amulu kompleksā un Zeļtovkas fermā. Arī turpmāk govju skaits turēties 340 robežās. Vēl ir daudz brāķamu lopu, ganāmpulks jāatjauno. Līdz gada beigām jāizbrāķē astoņdesmit govis. Tagad saimniecībā ir piecdesmit lecinātas teles. Aprīli lielākā daļa nāks slaucamas. Vēl saņemsim teles no Lenina kolhoza. Bet tas arī būs pēdējais vedums, jo tagad par ganāmpulka atjaunošanu domājam paši. No «Dzintara» savlaik pārdevām Lenina kolhozam, jo nebija telpu, nepietika lopkopju.

Pirmpienes turēsim atsevišķi. Jo izdalīt pa dažādām grupām nav lietderīgi. Vajadzīga uzmanība, rūpes, laba barība.

● — Vai varat salīdzināt pagājušā gada sākumu un šī gada pirmo mēnešu rezultātus?

— Jā, tādi skaitļi ir. Pērnā gada janvāra pirmajā dekādē, kad vēl bijām kopā ar «Dzintaru», slaucām no govs vidēji 5 kilogramus, šogad — 7,4. Februāra pirmajā dekādē atbilst attiecīgi 6 un 8,2 kilogrami piena no govs. Tūlīt gan jāpiebilst, ka šogad februārī bija jūtams zināms kritums. Tas izskaidrojams ar lopkopju kadru maiņu un to, ka ir pārtraukums govju atnešanās grafikā. Jau martā izslaukumi strauji kāps.

● — Jūs minējāt kadru problēmas. Pastāstiet, lūdzu, sīkāk.

— Zeļtovkas fermā kolektīvs nostabilizējies. Tur strādā trīs pamata un viena maiņas slaucēja kā arī viena pirmpienu kopēja. Kadru trūkst kompleksā. No astoņām pamata un divām maiņas slaucējām tikai puse strādā stabil. Ar to otru pusi pagaidām jāsamierinās, ka tikai govis ir slauktas.

Tomēr ceram uz labākiem

Sagatavota visa sēkla

Nāk pavasaris — sējas laiks. Kā ar sēklī? Viscitīgāk sēklas sagatavošanā pastrādāts kolhozā «Jersika». Te vasarāju graudaugu sēkla kondicionēta pilnībā, izsējas I un II klasē atbilst 150 tonnas miezu, auzu un mītra. Ar uzviju pietiks pašiem un pārdošanai zemnieku saimniecībām. Tagad saimniecībā beidz tīrīt un sagatavot izsējai zā-

lāju — ābolīņa un timotiņa — sēklu.

● Sēklkopības agronomes Monikas Lietauņieces vadībā graudaugu sēklu visu ziemu tirīja speciāla brigāde — Jānis Švirksts, Viktors Pabērzs, Alberts Lazdāns un Ivars Vucins. Daļu sēklas dzīvības spēju saglabāšanai uzslidīja kaltēs.

J. AIZKALNS

- ☐ Tuvi un tāli ceļi ar «KamAZu» jāizbrauc sov-
- ☐ hoza «Aglona» jaunajam autovadītājam Arvidam
- ☐ Pogam (attēlā). Automašīnai pielāgojis pieka-
- ☐ bes, tāpēc padara vairāk nekā pārējie. Aglonā
- ☐ dzīvo tikai pusotru gadu, taču jau iemīlojis tās
- ☐ skaisto apkārtni un arī kolektīvā jūtas kā savē-
- ☐ jais.

J. SALNAVIEŠA foto

Pārskats

par piena izslaukumiem
(pēc agrorūpniecības apvienības
«Preiļi» dispečerdiens datiem)

Saimniecība	Izslaukums no govs februāra 10. dekādē	+ - salīdz. ar to pašu laiku 1989. g. (kg)	+ - salīdz. ar iepriekšējo dekādi (kg)
«Sarkanais Oktobris»	13,6	+1,2	+0,3
«Sarkanā ausma»	10,3	+0,4	+1
Kirova	9,6	+1,2	+1
Lenina	9,5	+0,2	+0,2
«Smelteri»	9,4	+0,9	+0,9
«Vārķava»	9,3	+0,7	+0,3
«Jersika»	9,2	-0,4	+0,8
«Dubna»	8,9	+2,5	+0,1
«Galēni»	8,6	-0,9	+0,5
Rušonas p. s.	8,2	+0,5	+0,7
«Nākotne»	8,1	+0,3	+0,2
«Ezerciems»	7,8	+1,2	-0,2
«Silukalns»	7,7	+0,6	+0,2
«Vārķava»	7,7	+0,5	-0,1
Aglonas p. s.	7,7	+0,2	+0,2
Raiņa	7,6	-0,4	+0,3
«Rožupe»	7,4	+0,1	+0,3
K. Marksa	7,2	+1	+0,5
«Vanagi»	6,8	-	-
«Dzintars»	6,8	-0,8	-0,9
Rudzātu p. s.	6,6	+0,3	+0,1
«Silajāni»	6,4	+0,3	+0,3
RAJONĀ	8,8	+0,5	+0,4

Aicinām rajona sievietes!

28. februāris bija dzimšanas diena Latvijas Sieviešu ligas rajona grupai. Līga ir Latvijas sieviešu brīvprātīga, sabiedriski politiska organizācija, kas apvieno Latvijas sievietes vispārējā cieņā, vērtību un dzīvības aizsardzībai, ko apdraud autoritārā vara, militarisms, ekoloģiskā krīze un vardarbība.

Šajā dienā sapulcējās iniciatīvas grupa: V. Brice — Preiļu kooperatīvās aroddzīvokļa kultūras darba organizatore, Z. Andrejeva — rajona sabiedriskās ēdināšanas uzņēmumu apvienības vadītāja, M. Veita, D. Pliča — rajona centrālās slimnīcas ārstes, L. Ūdrasola — apdro-

šināšanas inspekcijas agente, H. Codore — Preiļu veterinārās laboratorijas ar epizootisko daļu vadītāja, L. Rancāne, A. Iljina — laikraksta «Lenina Karogs» redakcijas darbiniece.

Klātesošās iepazīnās ar Līgas mērķiem un uzdevumiem, galvenajām darbības formām, organizatorisko uzbūvi, tiesībām un pienākumiem, kā arī, vadoties no Latvijas Sieviešu ligas darbības, noteica savus galvenos uzdevumus. Līgas rajona grupas darba virzieni būs: cīņa par Baltijas demilitarizāciju, cīņa par veselību neapdraudošu un sakoptu vidi, sieviešu un bērnu tiesību aizstāvība, ģimenes nozīmes stiprināšana.

Latvijas Sieviešu ligas rajona grupa aicina šajā darbā iesaistīties ikvienu rajona sievieti, kura to vēlas.

Pieteikties līdz 25. martam pa tālruniem: 21996 (no plkst. 9.00 līdz 16.00) vai 21223 (vakaros).

Kāpēc nepieciešama depolitizācija

Latkrastā «Lenina Karogs» šī gada 17. februārī bija publicēts Preiļu rajona iekšlietu nodaļas komunistu aicinājums Latvijas Kompartijas Centrālajai Komitejai par tiesiskās kārtības iestāžu depolitizāciju. Kāpēc šādu aicinājumu pieņēma, kāda ir reakcija uz to? Par to tiek jautāts rajona iekšlietu nodaļas vadībai. Lai izprastu, par ko ir runa, vispirms nepieciešams noskaidrot, kas tiek domāts ar tiesiskās kārtības sargāšanas iestāžu, tajā skaitā — arī ar iekšlietu orgānu, depolitizāciju.

Jautājuma par tiesiskās kārtības sargāšanas iestāžu depolitizāciju parādīšanās ir likumsakarīga. Par šo problēmu šodien runā ne tikai tiesiskās kārtības sargāšanas iestāžu darbinieki vien. Un kā lai nerunā, ja jau sabiedrības pārbūves sākumposmā tika izvirzīts uzdevums izveidot tiesisku valsti, turklāt — ne sliktāku kā civilizētās demokrātiskās pasaules valstis. Tiesiskās valsts veidošana savukārt paredz, ka sabiedrībā norisināties procesi, kuri nav atkarīgi no atsevišķu personību apziņas — grib šīs personības to, vai arī negrib. Objektīvie demokratizācijas procesi skar visas cilvēka darbības sfēras, bet tādas kā politiskā sfēra — jo sevišķi. Tauta ir nolīgusies pēc demokrātijas. Un — kā lai būtu citādi, ja vienprātīgā roku pacelšana, gadu pēc gada turpinoties, ievieci valsti strupceļā. Tāpēc demokratizācijas procesu attīstība rada dažādu domu, viedokļu un interešu parādīšanos, un par to paudējam kļūst konkrētas sabiedriski politiskās organizācijas.

Visi šie procesi skar arī iekšlietu orgānu darbiniekus. No vienas puses tā ir pozitīva parādība — iekšlietu nodaļu darbinieki kopā ar citiem sabiedrības locekļiem iesaistās sabiedrības politiskajā dzīvē. Bet no otras puses — tā ir arī negatīva parādība, jo tādejādi tiek at-

Pēcvārds rajona iekšlietu nodaļas komunistu aicinājumam

stāta novārtā dienesta pienākumu pildīšana.

Reālas vairākpartiju sistēmas apstākļos notiek iekšlietu orgānu darbinieku dabiska noslāņošanos atbilstoši viņu uzskatiem un politiskajai pārliecībai, jo būt bez savas pārliecības — tas ir absurds. Bet tajā pašā laikā tas ir arī paradokss. Jo iesaistīšanās politiskajā darbībā atrauj tiesiskās kārtības sargāšanas iestāžu darbiniekus no valsts izvirzītā galvenā uzdevuma izpildes, proti — no cīņas pret noziedzību un sabiedriskās kārtības pārkāpumiem. Un varbūt (negribu to apgalvot kategoriski, bet tikai izteikšu savu pieņēmumu) viens no cēloņiem, kāpēc valstī pieaug noziedzība, ir tas, ka tiesiskās kārtības sargāšanas iestādes pārlieku iesaistās politiskās diskusijās. Un vēl. Negribu to atkal apgalvot kategoriski, taču man liekas, ka noziedzība visos vēstures posmos ir bijusi vairāk nekā vienota, nekad nav skēlusies, var pat teikt — bijusi internacionāla, bet politiskie uzskati visu veidu noziedznieku vidū allaž uzskatīti par otršķirīgiem. Ja vēl nem vēra, ka noziedzība vienmēr cenšas saaugt ar valsts orgāniem, tad tādos gadījumos valdošās šķiras galvenais princips «skaidri un valdi» noziedzniekiem kļūst jo sevišķi izdevīgs.

Vienpartijas sistēmā tiesiskās kārtības sargāšanas iestādēm, gribot negribot, piemīt subiektīvs faktors, un «telefona tiesības» kļūst par ieroci spiediena izdarīšanai uz tiesiskajiem orgāniem, bet vairākpartiju sistēmā tas viss pazūd. Tieši tāpēc ir ļoti svarīgi pakļaut tiesiskās kārtības sargāšanas iestādes tikai un

vienīgi likuma prasībām, republikas Augstākajai Padomei un vietējām padomēm, bet nevis atsevišķu sabiedrības grupu interesēm. Lūk, tieši šini apstākļi arī ir tiesiskās kārtības sargāšanas iestāžu depolitizācijas būtība.

Pirms nepilniem diviem gadiem, kad kļuva acīm redzams — republikā veidojas vairākpartiju sistēma, Preiļu rajona izpilddomē iekšlietu nodaļas darbinieki saskārās ar pirmajiem izkropojumiem. Rajonā izdarītiem noziegumiem sāka pildēt politisku nokrāsu, turklāt parādījās tendence steigšam informēt ar masu informācijas līdzekļu starpniecību iedzīvotājus (bieži vien — izkropojotā veidā) par pastrādātajiem likuma pārkāpumiem. Bet realitāte bija citāda: noziegumus atklājam diennakts laikā, un tādejādi tika apgāzti publiski izteiktie emocionālie apgalvojumi par milicijas darbību. Tomēr līdz pat šai dienai atvaļināšanās no autoritatīviem masu informācijas līdzekļiem saņemta nav. Bet iekšlietu nodaļā, kur bez milicijas ir daudzi citi dienesti, arī strādā cilvēki, kuri bez iedzīvotāju atbalsta iztikēt nevar. No šī atbalsta lielā mērā ir atkarīgs, vai noziegums tiks atklāts. Kļūst grūti runāt ar cilvēkiem, ja masu informācijas līdzekļi tajā pašā laikā milicijas darbiniekiem piekarina dažādas politiskās birkas.

Par to rīteja nopietna saruna vienā no partijas sapulcēm pagājušajā gadā. Nodaļas komunisti nolēma aicināt izvērst avīzes «Kaujas Posteni» slejās diskusiju par tiesiskās kārtības sargāšanas iestāžu depolitizāciju un savu lēmumu darīta

zināmu Latvijas PSR iekšlietu ministrijas vadībai. Taču mūsu iniciatīva palika bez ievēribas. Mūsu partijas pirmorganizācijas komunisti ar to nevarēja samierināties.

Jautājums par tiesiskās kārtības sargāšanas iestāžu depolitizāciju patlaban kļūvis vēl akūtāks. Mūsu mazajā Latvijā jau izveidotas vairāk nekā 20 partijas. Turklāt arī PSKP sāk dalīties divās partijās. Grūti paredzēt, kā būs, ja tā notiks arī tiesiskās kārtības sargāšanas iestādēs. Tāda, lūk, ir realitāte, ar kuru nevar nerēķināties.

Atkārtos, taču vēlreiz gribu uzsvert: nav neviena cilvēka, arī tiesiskās kārtības sargāšanas iestāžu darbinieka, kuram nebūtu savu politisko uzskatu. Jo sevišķi tagad, kad mūsu sabiedrība visnotaļ ir politizējusies. Tieši tāpēc arī izvirzās objektīva nepieciešamība ierobežot visu tiesiskās kārtības sargāšanas sistēmas darbinieku politisko darbību, tas ir — to depolitizēt. Šie darbinieki nedrīkst būt politisko partiju biedri. Ja viņi šobrīd ir kādas politiskās partijas biedri, tad viņiem līdz dienesta beigām jāapstādina sava darbība attiecīgajā partijā vai kādā citā sabiedriski politiskajā organizācijā.

Tā būs daudz labāk un arī taisnīgāk, nekā tiesiskās kārtības sargāšanas iestāžu darbinieku iesaistīšana politiskajā darbībā, tādejādi atraujot viņus no galvenā uzdevuma — noziedzības apkarošanas — izpildes. Katram jāveic savi pienākumi: politikiem jānodarbojas ar politiku, bet tiesiskās kārtības sargāšanas iestāžu darbiniekiem — jācīnās pret noziedzību, darbojoties republikas parlamenta un vietējo padomju vadībā.

G. MIHEJEVS.

Preiļu rajona izpilddomē iekšlietu nodaļas priekšnieka vietnieks

ATTELOS:
padomdevējs un
palīgs Pēteris
Vilcāns;
«Birztalu» saim-
niece Valentīna
Klavinska; (1)
ienākumus un
izdevumus rēķinot
(no labas — Va-
lentīna Klavinska,
Pēteris un Moni-
ka Vilcāni).
J. SILICKA foto

tiem 13 hektāri — aramzeme. Ir arī mežs. Viņai vienai pašai tāda saimniecība nebūtu pa spēkam. Lauku darbos daudz palīdz tēvs — pensionārs (viņa pārzina tehniku), māte visvairāk mone-mas ar lopiem pa kūti. Lopi nav maz. Patlaban — 6 slaucamās govīs, tele, bullens, cūkas un aitas. Specializācija — piens un gaļa.

Pagājušajā gadā no jaunsaimniecības valsts saņēma 12 tonnas piena un 1,3 tonnas gaļas. Tas piegādātajiem deva 8 tūkstošus rubļu ienākuma. Sogad noslēgts līgums par 18 tonnu piena un 1,5 tonnu gaļas piegādi.

Jaunsaimnieki domā ražošanu paplašināt. Paredzēts turēt 7 slaucamās govīs, 7 jaunlopus, būtinu aitu, gadā nobarot un nodot vismaz 10 bekonus. Tādēļ pieprasīt vēl 7 hektāri zemes.

Jaunsaimnieki jau iedzīvojušies. Pirmās grūtības, kā saka, garām. Nopirkts jauns jaudīgs traktors T-40. Tas smagākajiem darbiem — aršanai, augšnes sastrādāšanai, krāvu pārvadāšanai. Ir arī mazais T-25: plaušānā, vagošanai, strādāšanai augļu dārzā. Iegādāts minerālmēslu izsejējs, kūtsmēslu ārdītājs, kultivators, traktorgrābeklis, smagās ečas un citi piekabes inventārs.

Daudz paveikts celtniecībā. Uzbūvēta liels skūnis lopbarības novietošanai, kura 10 liellopiem govīs slauc mehānizēti ar pārnēsājamo aparātu. Pamati ielikti tehnikas novietnei un minerālmēslu glabātuvei.

Pagājušajā rudenī uz valsts rēķina jaunsaimniecībā veikta meliorācija, uzbūvēts ceļš un tūti pāri novadgrāvjiem.

Tā veidojas brīvzemnieku saimniecība. Pamazām, bet pamatīgi. Zemūri ir ļoti patēlīgi kolhoza «Nākotne» vadībai, kas palīdzējusi ar graudaugu sēklu, minerālmēslu, dzelzceļvīli, nelielā transportu būvmateriālu pārvadāšanai.

Vispirmais uzdevums jaunsaimniekiem ir iekopt zemi. Tajā jau 40 gadus nav saņemusi organisko mēslojumu. Augsne ir smaga, mālaina, prasa daudz darba. Bet iekopta labi atmaksā. Pirmās darba gads jaunsaimniekiem bija atspērišanās laiks, tagad, kad iegādāta tehnika, sa-būvētas saimniecības ēkas, izaudzēti lopi, sācies ražošana.

Pie zemes turas trīs paudzes: vecā, vidējā un jaunā. Zemkopju dzimta

J. GURGONS

„Birztalām” — jauna saimniece

Starp 104 pašreizējiem oficiālajiem rajona jaunsaimniekiem ir arī sievietes. Viena no tām — Valentīna Klavinska Rauniešu ciemā.

Valentīna Klavinska apsaimnieko sava tēva un vectēva zemi — «Birztalas». Šis skaidrais vietas nosaukums atbilst īstenībai — agrākā viensēta atrodas

klusā meža ielokā, apkārt tai šāko bērzu birzi.

«Birztalu» saimnieki no paudzes paaudzē ir Vilcānu dzimta. Te zemi kopis Valentīnas

Klavinskas — vectēvs Salimons Vilcāns, tēvs Pēteris Vilcāns, tagad — viņa pati un meita Sanna (tā vēl mācās Līvānu 1. vidusskolas 11. klasē, bet vasaras brīvdienās un no mācībām brīvā laikā septiņpadsmitgadīgais meitēns ir pirmais palīgs mātē, vectēvam, un vecmāmiņai saimniecībā, pēc skolas beigšanas solās palikt uz dzīvi laukos, savu senču mājās).

Salimons Vilcāns «Birztalas» dzīvoja un strādāja visu mūžu, ar cīņu un pašizlīdzīgu darbu bijis iekopis paraugsaimniecību. Pēc kara vietējie varas viri viņu, cēnīgu un kārīgu zemnieku, ieskaitīja kulakos, 1949. gadā gūmeni deportēja uz Sibīriju. No turienes Salimons Vilcāns vairs neatgriezās. Viņa un jaunākā dēla Roberta kaps Sibīrijā.

Tukšas tēva mājas pēc kāda laika sāka saimniekot vecākais dēls Pēteris. Viņš līgus gadus bija kolhoza «Nākotne» mehāniks, tagad — pensijā.

Taču zemes kopēju dinastija nedrīkst zūst, to turpināt strikti uzņemusies Pēteris Vilcāns meita Valentīna Klavinska. Tagadējo «Birztalu» saimniece — viņa.

Valentīna Klavinska no saviem 40 gadiem 17 gadus nostrādājusi bērndarā. Tagad atgriezusies pie zemes, jo tas ir viņas īstais aicinājums.

Zemi Valentīnai Klavinskai piešķīra pagājušā gada 15. februārī. Kopā 22 hektārus, no

REZONANSE

Izlasīju J. Kovaļevska rakstu «Pilsonu kustība Latvijā» («Leņina Karogs», 24. februāris). Sapratu LNNK iniciatīvu, bet nesapratu, kāpēc būtu jārikojas nedemokrātiski pret Latvijas pilsoņiem?

Esmu Latvijas pilsonis kopš dzimšanas, jau vairāk nekā 61 gadu. Strādāju no agras bērnības līdz šim laikam. No 11 gadu vecuma esmu algotā darbā. Nesaprotu, kāpēc man piespiedu kārtā kaut kur jāreģistrējas? Un ja es to neizdārišu, tad man faktiski atņems balsošanas tiesības pie manas valsts likteņa iz-

lemšanas. Kas un uz kāda pamata?

Vai mēs Latvijā atsakāmies cīnīties par demokrātiju un demokrātisku valsti? Es domāju, nē. Nav pamata uzskatīt, ka Latvijas tautas absolūtais vairākums sapņotu par totalitāras valsts nostiprināšanu vai fašistiskās diktatūras atjaunošanu. Atsevišķu grupējumu, politiskās emigrācijas vēlmēs nenozīmē visas tautas vēlmi. Ja kāda kustība deklarē demokrātisku valsti, tad arī tās rīcībai jābūt demokrātiskai, kā arī — skaidrai programmai.

Ja mēs tiešām gribam veidot demokrātisku, neatkarīgu Latviju, tad arī jāradā iespēja visiem Latvijas pilsoņiem bez atsevišķu pilsoņu vai kustību diktatūras izteikt savas domas. Likumīgā kārtā, bez izņēmumiem. Man liekas, ka lietderīgāk rīkoties bez konfrontācijas. Jādomā ne tikai par varas saņemšanu, bet, pirmām kārtām, par ekonomikas attīstības iespējām, ekonomiskiem sakariem kaut tuvākajā nākotnē.

V. VALUHS (Preiļos)
(Ja būs honorārs, lūdzu pārskaitīt Preiļu rajona kultūras fondam.)

...Un arī „Smelteri“

Viss pamazām nostājas savā vietā. Atdzimst senie novadu nosaukumi. To vārda pārdēvē kolhozus. M. Gorkija kolhoza vietā tagad ir «Galēni», Suvo-rova — «Silajāni». Dzeržinska kolhozs pārtapis par «Smelteriem».

Smelteri... Jauks, bet jau, gadiem ejot, aizmirst vietas nosaukums. Pēdējā laikā šo apvidu sauc par Bindariem. Bet kad pērnā gada nogalē vajadzēja pārdēvēt kolhozu, aptaujā vislielāko piekrišanu guva «Smelteri».

Jā, šejieniešiem tiešām ļaimejies, ka bijušo Dzeržinska kolhozu savā laikā nepievienoja nevienam citam. Tagad, kad lielos kolhozus dala mazākos, kad pēdējiem saimniekošana jāsāk no jauna, «Smelteri», visus dzīves pārbaudījumus izturējuši, jūtas stabili. Un saimniekots mazajā kolhozā nav jau slikti: 1988. gadā rentabilitāte sastādīja 29 procentus, pērn — 31,5 procenti. Vidējā alga par darbu kolhoziekiem pārsniedz 200 rubļus mēnesī.

Kolhozam «Smelteri» ir 2713 hektāri lauksaimniecībā izmantojamās zemes. Aramzeme — 2134 hektāri. Strādājošo, tāpat kā citur, ne visai — 155 darba spēji. Bet sīkstī turas «vecie kadri», godprātīgi strādā, jau būdami pensijā. Franciskai Anspokai, piemēram, 72 gadi, bet viņa joprojām strādā par slaucēju.

Piena ražošana saimniecībā visu laiku ir rentabla. Izslaukumos — visnotaļ pluss. 1989. gadā no govju iegūti vidēji 3957 kilogrami piena. Panākts labs jauniņu dzīvsvāra pieaugums — 767 grami dienā. Izauzdzēta laba lina raža. Skiedras piegādē valstij pagājušajā gadā izpildīts pusotra plāna (nodotas 73 tonnas), par ko pretī saņemts ievērojams daudzums spēkbarības. Ir ko dot lopiem.

Tāds neliels kolhozs ir pārskatāms un pārvaldāms. Darba organizācija — laba.

Viens otrs saka: «Smelteros» valda Elstu dinastija. Jā, bet

kas tur launs, ja valda prātīgi, perspektīvi. Kolhoza strādā vietējā zemnieka Elsta trīs dēli. Pēteris ir priekšsēdētājs, Leonards — ražošanas iecirkņa priekšnieka vietnieks, Francis — mehanizators. Savukārt Pētera sieva Genovefa ir agronome, Leonarda sieva Elza — iecirkņa priekšniece.

Visi šie vadošie kadri ir vietējie, viņiem rūp savs kolhozs, tā nostiprināšana. Jāizteic tikai vēlējums, lai šādi vietējie kadri — patrioti būtu katrā saimniecībā. Tad pavisam citāda būtu saimniekošana.

Kolhoza «Smelteri» ciematā ir skola, veikals, sakaru nodaļa, feldšeru punkts, krājkase, te pietāj maršruta pasažieru autobuss. Tas labi. Slikti, ka nav savas ciema padomes. Šejieniešiem nokļūt uz Saunu — kaimiņu kolhoza centru, kur atrodas vietējās varas sēdekļi, ir neērtāk, nekā aizbraukt uz rajona centru.

Ciematā daudz sabūvēts dzīvojamā māju, bet šogad izvērtušies pavisam plaša celtniecība — par 1,5 miljoniem rubļu. Pašā centrā SCO celtnieki būvē bērnu dārzu, kurā būs 50 vietas. Ciemata nomalē top cūku ferma 2000 barokļiem un dzīvojamās mājas tajā strādājošajiem. Paredzēts būvēt ēdnīcu.

Ja runā par grūtībām, tad to kolhoza «Smelteri» laudim pietiek. Slikti ir celi, pat neizbraucami. Tie jālabo, bet nav pat sava grants karjera. Jālaboza kaimiņiem. Nav savas celtnieku brigādes. Jālabo ar līgumstrādniekiem, kuru darbs ir ne tikai dārgs, bet bieži vien arī paviršs.

Nav viegli mēlāmajās un zemajās augsnēs strādāt kolhoza «Smelteri» laudim. Bet viņi «ķepurojas», dzīvi virza uz priekšu.

Pagaidām te nav neviena jaunsaimnieka. Tas aplicina grūto strādāšanu šejienes apstākļos. Kolhoza «Smelteri» laudis, ka liecina viņu gūtie darba rezultāti, iemācījušies grūtības pārvarēt.

J. GURGONS

Oļega Tabakova dažādās lomās

Tālajā 1953. gadā Maskavā no Saratovas ieradās septiņpadsmitgadīgs jauniešs, lai stātos institūtā. Vienlaicīgi viņš kārtoja eksāmenus Valsts teātra un mākslas institūta un Dailes teātra skolas studijā. Viņu uzņēma abās augstskolās.

Sodien Oļegs Tabakovs ir PSRS Tautas skatuves mākslinieks Maskavas Akadēmiskā Dailes teātra vadošais aktieris, rektors skolā-studijā, par kuru viņš tik ļoti sapņoja, mācīties Saratovā. Bet vēl viņš ir Maskavas Valsts teātra studijas pamatlīnējs un mākslinieciskais vadītājs, kur spēlē viņa bijušie audzēkņi — Valsts teātra un mākslas institūta studenti.

Savā intervijā TASS fotokorrespondentam slavenais skatuves mākslinieks pastāstīja par savu daudzajiem nākotnes plāniem.

Vispirms attiecībā uz teātra studiju Capilgina telā. Pašlaik top izrāde «Parasts notikums» pēc Gončarova romāna. Priekšā galvenā loma Nila Saimona lūgā «Es gribu smieties kino» (izrādes veidotājs — amerikāņu režisors Gills Gaizers). Paredzamas mūsu teātra viesizrādes Alma-Atā un Kaselē (VFR). Domājam piedalīties teātru festivālā Rietumbērnē.

Un vēl — izrādes Kopenhāgenā un Somijā. Turpat arī darbs ar studentu auditoriju teātra kolektīvā Sietlā (ASV) Labas grības spēļu laikā.

...Pirms dažiem gadiem 50 gadu jubilejas dienās O. Tabakovam pajautāja, vai nav grūti? Jo patstāvīgi ir darbs kino, teātri, radio, televīzijā, pedagogiskais darbs. «Nē, nē, nē. Tā taču ir brīnišķīga, jautra nodarbošanās — tas ir mans aktiera amats, mana profesija,» atbildēja aktieris.

ATELĀ: Oļegs Tabakovs grimētavā pirms iziešanas uz Maskavas Akadēmiskā Dailes teātra skatuves.

TASS fotohronika

LENNINA KAROGS

Diskusiju tribīne

Izvirzot sociālisma atjaunināšanas uzdevumu

Jau 1936. gadā PSRS Konstitūcija deklarēja, ka mūsu valstī uzvarējusi sociālistiskā iekārta. 50. un 60. gados arī daudzās sociālistiskajās zemēs izskanēja analogi paziņojumi. Taču, kā aplicina, pēdējā laikā notikumi Austrumeiropā, ne Padomju Savienībā, ne arī citās valstīs, kuras savā attīstībā gājušas pa PSRS izraudzīto ceļu, nav saņēmušas galvenais mērķis, par kuru bija cīnījušies miljoniem cilvēku. Radītā sabiedrība nav kļuvusi par sabiedrību, kurā cilvēkam garantētas iespējas pilnīgi atklāt savas radošās spējas, bet cilvēks, kam liegtas tiesības un iespējas uz jaunradi, nevar būt laimīgs.

Padomju Savienībā un Austrumeiropas valstīs uzcelta sabiedrība acīmredzami neatbilst tam raksturīgajam iezīmeim un parametriem, kuros norādījuši Marks, Engels un Lēņins. Piemēram, vai var uzskatīt ražošanas līdzekļus par sabiedrisko īpašumu, ja ar tiem rīkojas valsts struktūras un formas, kas veidotas nevis no «apakšas», bet gan tās radijuši aparāta darbinieki, kas ar savām privilēģijām norobežojušies no tautas masām un reālajām politiskajām attiecībām, kuras, kā mācīja Lēņins, ir miljonu cilvēku lieta?

Sociālistiskās iekārtas kolektīvisms, ar kuru mēs tā lepojamies, faktiski neko nedzīvo nav jēvis. Kolektīvisma jūtas, nepapildinātas ar katra darbinieka materiālo leģitimitāti, sava darba rezultātos, bet gan tikai skandinātas abstraktu lozungu veidā, pamazām iznīka, dodot vietu bezpersonisku iniciatīvu tendencēm, bezmērķīgai virzībai uz priekšu pašas virzības dēļ. Faktiski šī virzība jau sen kļuvusi par virziānos atpakaļ.

Deformēta ekonomika, izkropļota politika... Vislielāk «uz ūdens» noturējās ideoloģijas sfēra — cilvēkiem tā gribējās ticēt. Taču arī no šīs sfēras pakāpeniski izvēdinās optimistiskās ilūzijas. Jo — aizritējuši desmitiem gadu, bet «teika tā arī nav kļuvusi par īstenību».

Tagad beidzot esam sapratuši: valsts nedrīkst orientēties uz skaistu sapni. Valsts nedrīkst pieļaut, ka prioritāti iegūst nevis realitāte, bet gan no tās atrauta shēma. Par to mums tagad dārgi jāmaksā.

Sodien mēs pilnā balsi runājam, ka uz sociālā taisnīguma sabiedrību ved daudzi celi. Tas ir iepriecinoši, jo tādējādi spējam pirmo soli uz sociālisma būtības pārskatīšanu, sākam uzskatīt sociālismu kā tādu humānu sabiedrisko iekārta, kura nepieļauj dogmatismu, iniciatīvas apspiešanu gan domāšanā, gan rīcībā.

Otrs solis šajā virzienā, manuprāt, ir jau sabiedrībā sākusies mūsu attieksmes pārskatīšana pret klasisko marksisma-lēņinisma mantojumu. Acīmredzams, ka mēs nekur tālu netiksim, ja uzmanīgi «nenocēsim» Marksu un Lēņinu no mūsu pašu uzstātā pjedestāla un nelemācīsimies uz viņiem skatīties nevis kā uz titāniem, bet gan kā uz

talantīgiem zinātniekiem, kuri līdztekus ģeniāliem pareģojumiem varēja pieļaut arī kļūdas. Bez tam — viņi paši tācu vienmēr atzina savus maldus, ja prakse pierādīja, ka viņu teorētiskās nostātnes bijušas kļūdainas.

Gandrīz 150 gadi, kas aizvadīti kopš tā laika, kad veidojās marksisms kā pasaules uzskats un zinātniskais sociālisms kā marksisma sastāvdaļa, bijuši bagāti ar dažādiem notikumiem, kas nevarēja neietekmēt daudz sociālismam raksturīgo iezīmju būtību. Bez šaubām, spēkā palikusi marksisma mācība par sociālismu kā kolektīvisma iekārta, kura pamatojas uz sabiedrisko īpašumu un tautas varu (tiesa gan, prakse pierādījuši, ka jāmeklē jauni, humānāki ceļi šo mērķu sasniegšanai). Taču Marks un Engels par šīs iekārtas pamatiezīmēm neuzskatīja tirgus attiecības, vērtības likuma objektīvo darbību, sociālistisko konkurenci. Prakse pierādījuši, ka šini ziņā viņi maldījušies. Sodien, kad izvirzām sociālisma atjaunināšanas uzdevumu, mums jāieklausās arī Lēņina izteiktajā domā, ka sociālisms likumsakarīgi izaug no kapitālisma.

Manā skatījumā mūsu valsts nelaime ir tā, ka, piemēram, pie mums nekad nav bijis normāli attīstītas demokrātijas. Tas īpaši reljefi kļūst redzams, ja paskatāmies, kā darbojas atjaunotie demokrātiskie institūti Austrumeiropā, kā arī Austrijā vai, teiksim, Zviedrijā. Sociāldemokrātiskās attīstības tendence izziņāšana, piemēram, jau pieņemtajā Austrijā, manuprāt, mums dotu ne mazums labuma sociālisma teorijas pilnveidošanai kopumā. Pašreizējās apstākļos mums vienkārši nav tiesību ignorēt sociālisma veidošanas sociāldemokrātisko novirzīšanu, kurš jau tāpat tika pietiekami nopulgotis staļinisma laikā. Biežāk derētu arī atcerēties, ka arī PSKP ir izaugusi no Krievijas un starptautiskās sociāldemokrātiskās kustības.

Es neizslēdzu arī konverģences elementus, kapitālistiskās un sociālistiskās iekārtas būtisku tuvināšanos, jo kapitālisms, tāpat kā jebkura sabiedriskā iekārta, turpina evolucionēt. Kapitālisms praksē pierādījis pietiekami lielu efektivitāti, un būtu bezjēdzīgi un pat bīstami atkal nostāties uz vēsturiskās konfrontācijas cēla. Daudz prātīgāk ir apvienot pilnīgu, lai paiesām izstrādātu zinātnisku, nevis ideoloģizētu koncepciju par nākamā sabiedrību, kurā nebūtu vietas ekspluatācijai, vardarbībai, monopolsimam un kurā valsts uzmanības centrā pirmām kārtām būtu cilvēka intereses. Tāda sabiedrība, acīmredzot, arī būs īsts — nevis kapitālists — pretstatīts, bet gan to loģiski turpinošs SOCIĀLISMS.

A. SAVČENKO
filozofijas zinātņu kandidāts, PSRS Zinātņu akadēmijas pasaules sociālisma sistēmas ekonomikas institūta zinātniskais līdzstrādnieks (APN)

Mums dziesma palīdz...

Ziedi, daudz ziedu, silti atzinīgi vārdi un, protams, dziesmas. Tā, 16. februārī Līvānu būvmateriālu un konstrukciju kombināta laudis atzīmēja sava otrā slevešu vokālā ansambļa 10 gadu jubileju.

Kombināts var lepoties ar diviem ļoti spēcīgiem vokālajiem ansambļiem. Birutas Salajevs vadītais ansamblis dzied jau 20 gadus. Jaunākais — krievu grupas meitenes Ninas Silajevs vadībā — nupat nosvinēja savu 10 gadu jubileju.

Daudz kas mainījies pa šiem gadiem, bet dziesma paliek nemainīga, repertuārs ļoti plašs un daudzveidīgs. Kolektīvs labprāt dzied visos pilsētas rīkotajos pasākumos. Nevar būt vienaldzīgs neviens klausītājs, dzirdot mākslinieciski pilnvērtīgo izpildījumu. Ne velti Ninu Silajevu tautā dēvē par Līvānu «Pahmutovu». Viņa prot atrast repertuāru, kas patīk klausītājiem, prot saliedēt kolektīvu, un panākumi neizpaliek.

Labi pašdarbības kolektīvi ir arī atkarīgi no iestādes administrācijas, arodbiedrības un vispār no vadošajiem darbiniekiem, kas salisti ar šiem kolektīviem. Kāpēc visos kombinātos un rūpnīcās nav noturīgu ansambļu? Vai nav dziedātāribētāju? Ir, tikai jāprot kontaktēties ar cilvēkiem, ieinteresēt, kā to dara šajā kombinātā. Pirms dažiem gadiem mājā būves kombinātā bija trīs ansambļi. Kur tie ir šodien? Acīmredzot, nevienam pašdarbība nav vajadzīga. Zēl gan, jo sevišķi koksnes konstrukciju rūpnīcā ir daudz labu dziedātāju spēju aktieru. Būtu laiks uzņemties vadību izdarīt attiecīgus secinājumus.

M. SPOLE
Līvānos

Represēto klubs darbojas

24. februārī kārtējo reizi pulcējās Līvānu pilsētas un apkārtnes represētie.

Jaunais gads jau krietni vien «ieskrējies», un var samānīt pašreiz notiekošo procesu kontūras. Politisko cīņu centrā ir Latvijas Kompartijas reorganizācija jeb pārbūve uz stablākiem pamatiem — ārpus PSKP — un gatavošanās Latvijas parlamenta vēlēšanām. Par tām interesanti un saistoši stāstīja A. Vībans. Viņš arī sīkāk izskaidroja par Latvijas Republikas Pilsētu kongresa vēlēšanām, kuras notiks no 8. līdz 23. aprīlim.

Kluba priekšsēdētāja Dz. Ušacka pavēstīja, ka nu klubam ir sava grāmatvede un kasiere, un līdz ar to radusies iespēja Līvānu Krājbankā atvērt rēķinu, kura numurs ir — 61. Būs arī savs zīmogs.

un ir sākti apliecību sagatavošanas darbi.

Vēl tika pārrunāts fakts, ka atsevišķi cilvēki, iestādes bremzē atlīdzības saņemšanu par represētajiem piederošo īpašumu, konfiscēto mantu, kā arī tiem bēgļiem, kuri atrodas ārzemēs. Pagaidām no 330 iesniegumiem apmaksāti tikai 90. Tas ielgst tādēļ, ka visi iesniegumi tiek nodoti Iekšlietu ministrijai, un tos pārāk gausi izskata. Var iznākt, ka dažs šo pēdējo mūža maizi nemaz nesāņems.

Vēl tika runāts par materiālu vākšanu pret slepkavām, kuri izsūtīja vai palīdzēja izsūtīt, par 1945. gada 3. februāra izsūtīšanu, par leģionāru reabilitāciju, par viņu pensijām, kuras jau kopš piecdesmitajiem gadiem izmaksā Rietumvācija, bet iespēju to saņemt padomju

valdība slepa līdz šai dienai, jo leģionāru pensijas esot krietni vien lielākas (ap 500 — 600 rbj. mēnesī) nekā mūsu Tēvijas kara invalīdiem.

Šī gada 16. martā visā republikā būs leģionāru atceres diena. Līvānos — ziedu nolikšana un piemiņas brīdis pie nopostītā Līvānu atbrīvošanas pieminekļa drupām. 25. martā — piemiņas brīdis pie represēto pieminekļa, piedaloties mācītajam. Pirms tam — piemiņas dievkalpojums luterāņu baznīcā.

Tika apspriests arī Purīna izstrādātais apzālumošanas projekts represēto piemineklim pie stacijas. Tika iesniegts priekšlikums represēto kluba nosaukumam. Tas turpmāk sauksies «Atbalss».

Represēto klubs darbojas.
L. VIKSNA (Līvānos)

Orgkomitejas sēde

Notika XX Vispārējo latviešu dziesmu svētku rajona orgkomitejas kārtējā sēde.

Par rajona pašdarbnieku gatavošanas zīmīgajam notikumam republikas dzīvē ziņoja virsvadītāji Edvins Dziliņš un Gaida Venta. Ja ar māksliniecisko līmeni var mierināties, tad nopietnas bažas izraisa tautas tērpju sagādes jautājumi.

Tiesī sim akūtajam jautājumam piekārs arī uzalcinātie deju kolektīvu vadītāji un kultūras darbinieki.

Mākslinieki Marija Dubinina un Voldemārs Kokorevičs runāja par kolektīvu iespējamo normatīvu. Pastāv divi varianti. Viens — to darīt centralizēti Rīgā un otrs — iztikt pašu spēkiem. Tuvākajā laikā šis jautājums tiks izlemts. Tāpat tiks izlemta Dziesmu svētku koncertu bilšu sadale.

Sēdi pārdomāti un zinīgi vadīja orgkomitejas priekšsēdētāja Laima Vucāne. Tās darbā piedalījās Līvānu rajona komitejas sekretāre Aina Pastore.

V. RADIS

No mūsu pasta

Šī gada janvārī saslimu ar gripu. Tik stipri, ka temperatūra pat dienā nenokrita zemāk par 39,1 grādu. Ar grūtībām aizgāju pie ārsta. Dakteris Rutkovskis izrakstīja četru nosaukumu pulverus un tabletes. Taču temperatūra nekādi nekritās, kļuva pavisam slikti.

10. janvārī no dzīvokļa zvanīju uz ātro medicīnisko palīdzību. Sievietes balss klausulē pamācāja: «Ejiet pie ārsta». Teicu, ka pie ārsta jau biju, taču viņa izrakstīja tabletes pret temperatūru nelīdz, esmu viens mājās, tik slim, ka palet nevaru. Līdz ātro palīdzību atbraukt, iespējams, pret temperatūru. Saņēmu atbildi, ka jebkuram katram

nepricē. Un nolika klausuli.

Zvanīju otrreiz. Gribeļu uzziņāt, ar ko runāju. Saņēmu atbildi: «Dispečers ir viens, mans uzvārds jums nav jāzina».

Biju nokļuvis bezizejas stāvoklī. Ar pēdējiem spēkiem devos uz polikliniku. Reģistratūrā man teica, ka ar tādu temperatūru staigāt nevar, vajadzējis izsaukt ātro palīdzību. Teicu: «Saucu, bet neatbrauca». Sieviete baltā virsvalkā papildināja: «Ātrajā palīdzībā viena tāda ir — Smareva».

Man teica iet uz 323. kabinetu. Bija jau vēls — ap pulksten 17, meitene baltā halātā beidza darbu. Pastāstīju par sa-

vu slimību, lūdzu palīdzēt. «Es jums iespricēšu pret temperatūru», viņa teica maigā balsī. «Tikai pēc tam ātri ejiet mājās un liecieties gulēt. Būs labi...»

Nejutu, kā man iespricēja. Kļuva daudz vieglāk elpot un vispār vieglāk. Glāba mani meitene baltajā halātā Natālija Zelve — viņas uzvārdu vēlāk pateica reģistratūrā.

11. janvārī pulksten 14.30 nolēmu pazvanīt uz ātro palīdzību, lai precizētu, kas dežurēja iepriekšējā dienā. Kad klausulē atskanēja sievietes balss, lūdzu nosaukt dispečeres uzvārdu, kas strādāja 10. janvārī. Uz mani

sāka kliegt: «Esmu pierakstījusi visu magnetofonā, kā tu mani apvainoji. Ja vēl traucēsi, tad zini...»

Tomēr noskaidroju, ka tā tiešām bija Irina Smareva. Vai viņas attieksmi pret slimnieku var salīdzināt ar Natālijas Zelves līdzjutību? N. Zelve no sirds pateicos. Bet Smarevai nav nekādas cilvēcības, nerunājot jau par medicīnas darbinieka žēlsirdību.

Kā domā Preiļu poliklinikas vadība?

D. TITOVŠ,

Preiļos, Kooperatīva ielā 1 dz. 45

Redaktors P. PIZELIS

Uzmanību: šķirnes suņu brīvprātīga apdrošināšana!

□ Šķirnes suņus apdrošina bojāejas gadījumam, kas noticis slimības, kā arī šādu stihisku postu un nelaimes gadījumu rezultātā: ugunsgrēka, zibens spēriena, elektriskās strāvas iedarbības, plūdu, vētras, nosalšanas, nožņaugšanās, zvēru (citu suņu) uzbrukuma, pēkšņas saindēšanās ar indīgiem augiem vai vielām, čūsku vai indīgu kukaiņu kodiena, noslikšanas, pakļūšanas zem transporta līdzekļa (ja izpilda dienesta pienākumus vai personu apsardzībā, medībās) un citu traumatisku bojājumu dēļ, tanī skaitā nošaušanas vai arī trešās personas tišas prettiesiskas darbības rezultātā un nozagšanas gadījumam.

□ Apdrošināšanā pieņem visus šķirnes suņus, kas noteiktajā kārtībā reģistrēti Mednieku un makšķernieku biedrībā (rajona nodalā), Dzīvnieku audzētāju biedrībā vai suņu klubos un par to ir izdota suņa reģistrācijas apliecība. Pēc līguma var apdrošināt visus šķirnes suņus vecumā no 1 līdz 10 gadiem.

Bez tam šķirnes suņus apdrošina arī piespiedu iznīcināšanas gadījumam, ja tā izdarīta pēc veterinārā dienesta speciālista rīkojuma sakarā ar pasākumu veikšanu cīņā pret epizootiju

vai sakarā ar neārstējamu slimību.

□ Apdrošināšanas līgumu noslēdz uz 1 gadu. Apdrošinājuma summas apmēru nosaka pēc apdrošinājuma ņēmēja vēlēšanās, bet nepārsniedzot 500 rubļus. Ja ir kompetentas organizācijas (Mednieku un makšķernieku biedrības, Dzīvnieku audzētāju biedrības vai DOSAAF dienesta suņu kluba) novērtējums, — tad nepārsniedzot šo novērtējuma summu.

□ Tuvākas ziņas par šķirnes suņu brīvprātīgo apdrošināšanu var saņemt apdrošināšanas inspekcijā, kā arī pie apdrošināšanas aģentiem.

Preiļu rajona apdrošināšanas inspekcija

PELEČU CIEMA PADOME

5. martā no plkst. 10.00 rītdas kārtībā varēs pierakstīties uz paaugstināta pieprasījuma elektroprecēm un mēbelēm (televizoriem, ledusskapjiem, putekļu sūcējiem, skapjiem, divāngultām u. c. precēm).

Apdzisa pavardā pēdējā ogle, Aplūsa ierastā gājiena taksis, Kur bija diena, kur bija siltums, Iestājās auksta un ledaina nakts. (I. Ziedonis)

Sapņu brīdī esam kopā GERTRUDES JEVSEJEVAS piederīgajiem, izvadot viņu pēdējā gaitā.

Kolhoza «Galēni» arodkomiteja un valde

Kā negrib sirds ticēt, Ka cilvēks var tā — No gaišas dienas aizlēkt mūžībā. (A. Skalbe)

Izsakām dziļu līdzjutību skolotājas Pizicās ģimenei, no MAMULAS uz mūžu šķīroties.

Vārkavas vidusskolas kolektīvs

Izsakām pateicību radiem, draugiem, kaimiņiem, kas pavadīja mūsu māmiņu MARTU UTINANI kapu kalnīnā.

Piederīgie

Kam, Laimīte, nesacīji, Ka tik ilgi nedzīvošu? Raud māmiņa, raud tētiņš Ko tik dārgi lolojuši. (T. dz.)

Izsakām dziļu līdzjutību Marijai Cipānei, no KRUSTMETAS atvadoties.

Kantora darbinieki

REPUBLIKĀNISKAIS PROJEKTĒŠANAS UN MĀJU CELTNIECĪBAS TREŠTS

izsludina konkursu uz vakanto Līvānu eksperimentālās koka konstrukciju rūpnīcas DIREKTORA AMATU.

Tuvākas ziņas RPMCT kadru daļā — Līvānos, Celtniecības ielā 2, telefoni 44693, 43938.

PREIĻU RAJONA KOLHOZS «JERSIKA»

līdz 1990. gada 1. jūlijam lūdz atsaukties pašreizējā kolhoza «Jersika» teritorijā bijušos viensētu īpašniekus vai to radniekus, kā arī māju un saimniecības ēku īpašniekus vai to likumīgos mantiniekus jautājumā par zemnieku saimniecības veidošanu. Pēc 1990. gada 1. jūlija pretenzijas nepieņems.

Pieteikties personīgi vai rakstveidā pēc adreses: 228265, p. n. «Jersika», Preiļu rajons, kolhozs «Jersika», tālrunis — 46638.

LAIKRAKSTA PUBLICITĒS
MATERIĀLI NE VIENMER ATSP.
GULO REDAKCIJAS VIEDOKLI. PAR
PERSONU VARDU UN UZVARDU,
VIETVARDU, SKAITĻU UN FAKTU
PAREIZĪBU ATBILD RAKSTU AU-
TORI.

MŪSU ADRESE:
228250, Preiļos,
Komjaunatnes ielā 1.

REDAKCIJAS TALRŪNI: redaktors — 22059, redaktora vietniece izdevumam krievu valodā — 22154, atbildīgā sekretāre — 21996, partijas dzīves un padomju celtniecības nodaļa — 21769, redaktora vietniece, agrorūpnieciskā kompleksa un sports nodaļa — 21759, rūpniecības, celtniecības un kultūras nodaļas — 21985, fotokorespondents, vēstulju, jaunatnes un skolu dzīves nodaļa — 22203, korektori, grāmatvedība, uzziņas par sludinājumiem — 22305.

Laikraksts iznāk otrdienās, ceturtdienās un sestdienās latviešu un krievu valodās. Iespiests Latvijas izdevniecību, poligrāfijas un grāmatu tirdzniecības ražošanas apvienības Daugavpils tipogrāfijā (Daugavpils, Vaļkas ielā 1). Izdevniecība «Avīze» (Rīgā, Kr. Valdemāra ielā 105). Viena nos. iespiedloksne. Ofsetiespiedums.
«Латвия Карточка» («Латвийская карточка»). Газета Преподается района на латышском языке.

Metiens 14 098 eksemplāru (latviešu valodā — 10 130 eks., krievu valodā — 3 968 eks.).
Indekss 68169.

Pas. 270.